

Fal İkilemi

– DERYADENİZ42 · 25 Mart 2022

FAL İKİLEMİ

Beynindeki ikilemi atmak istercesine kendini sokağa attı. “Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.” Yazılı tabelayı gördüğünde histerik bir kahkaha atmak istedi. Fakat bastırdı kendini. Başını önüne eğip, dişlerini göstermemeye çalışarak, hafifçe güldü. Bunca gürültüyü bir tabelayla susturmaya çalışmışlardı. Düşündü, “yine bürokrasiye tosladık” dedi. Sonra içi burkuldu. Yeri değil de sanki içini kazıyordu işçiler... iş yapmaya güdümlü, “ne iş olursa yaparım” şeklinde, ekme parasına talimli işçiler. Her zamanki gibi karmakarışık olmuştu beyni.

Hayat, köşe kapmacada hep ortada bırakıyordu. Köşelerden birini gözlemesine rağmen hiçbir köşede kalmak istemiyordu. Standart olmak, asla yapmayacağı şeylerden biriydi. Nereye gitmek istediğine karar vermeden yürümeye başladı. Bazen kendini bilmeden o kadar yürüyordu ki, şehrin altını üstüne getiriyor, girmediği arka sokak kalmıyordu. Gözlerinin betonlardan ne kadar yıprandığını fark edip, mavi bir huzur için sahile doğru yürümeye başladı. Ucun ucun deniz görünüyordu. Sevinçten deliye dönecekmiş gibi oldu. Ne zaman denizi görse böyle olurdu. Tedirgin bir şekilde denizi içine çekti ve korktuğu başına geldi. Çocukluğunda, iliklerine kadar hissettiği o denize has kokuyu bir türlü alamıyordu. Kinin, öfkenin, yenilginin, yoksulluğun ve acının kokusunu yayıyordu deniz. Banklardan birine oturdu ve denizi seyrederken; “Bir sakız alır mısınız?” cümlesiyle irkildi. O sokak kokan, hayatın küçük yaşta yaraladığı; buna rağmen gözleri ışık saçan çocuklardan biriydi. Kendisinin de anlam veremediği o soruyu sordu çocuğa:

-Bunlar fallı mı?

Çocuksa hiç şaşırılmamıştı bu soruya:

-Fallar yalan söylüyor amca. Ben yalan satmam.

Çocuktan birkaç tane sakız aldıktan sonra bu cevabı nasıl hazmedebileceğini düşündü. Sakız ve çiğnemek...

Her şeyi yutmaya öyle alışmıştı ki, çiğnemek geçersiz bir eylemdi artık. Fakat bu eylemi yalansız sakızla tekrar hayatına sokmak istedi. Sakızlardan birini ağzına atıp çiğnemeye başladı. Rutin bir işi yapmanın verdiği bıkkınlıkla “yalansız sakızlar da tatlandırmıyor acılanan ağızları.” diye düşündü. Beynini boşaltmak isterken yine yenik düşmüştü hezeyanlarına. Oturduğu yerden doğruldu ve başkalarının fragmanlarını izlemekten yorgun bir halde eve döndü. Aklında bir tek ve bir o kadar da çok soruyla:

- Nefret etmek istediğimiz kadar mı fallardaydık; yoksa olmasını istediğimiz kadar mı?